

IK MOOI PRATEN

David Sedaris

Ik mooi praten

Vertaald uit het Engels door Irving Pardoën

Lebowski Publishers, Amsterdam 2010

De verhalen 'Dromen als een reus, presteren als een dwerg',
'Twaalf momenten uit het leven van de kunstenaar' en
'Een blauw oog als een diamant' verschenen eveneens in de
bundel *Van je familie moet je het hebben*

Eerste druk, mei 2002

Tweede druk, juni 2010

Oorspronkelijke titel: *Me Talk Pretty One Day*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Little, Brown & Company, 2000

© David Sedaris, 2000

© Vertaling uit het Amerikaans: Irving Pardoën, 2002/2010

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2010

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Typografie: Michiel Niesen, ZetProducties, Amsterdam

ISBN 978 90 488 0642 3

NUR 302

www.davidsedaris.nl

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

978 90 488 0643 0

Inhoud

EEN

- Hup Carolina 11
- Dromen als een reus, presteren als een dwerg 23
- Genetische manipulatie 37
- Twaalf momenten uit het leven van een kunstenaar 44
- Haantje 63
- De jongen in Azië 71
- Leerplanontwikkeling 84
- Grote jongen 97
- De grote sprong voorwaarts 100
- Dagschotel 118
- Stad der engelen 122
- Een blauw oog als een diamant 129
- Notenkraker.com 138

DEUX

- Ik zie u gisteren weer 147
- Ik mooi praten 159
- Jezus redt 166
- Ik heb de oorwurm in 172
- Doet u mij maar een dubbele 177
- Herinneringen aan mijn kinderjaren in Afrika 182
- 21 naar beneden 190
- De lichtstad in het donker 194

Ik zweer trouw aan de tas 199
Waar is de policioni? 206
Ik zag dat meisje bijna doodvallen 214
Slimmerik 224
De nachtfilm 232
Ik eet wat hij draagt 248

Voor Lou, mijn vader

Een

Hup Carolina

Iedereen die zelfs maar af en toe televisie kijkt is vertrouwd met de volgende scène: een rechercheur klopt aan bij een zo te zien gewoon huis of kantoor. De deur gaat open en aan de persoon die daar met de hand op de deurknop staat wordt gevraagd wie hij is. De rechercheur zegt dan: ‘Ik wil u vragen met mij mee te gaan.’

Ze zijn altijd opmerkelijk kalm, deze rechercheurs. Als hun gevraagd wordt: ‘Waarom wilt u dat ik met u meega?’ trekken ze hun manchetten recht of borstelen ze losjes een paar haren van hun colbertje en zeggen: ‘O, ik denk dat we allebei heel goed weten waarom.’

De verdachte kan dan kiezen of hij het zichzelf moeilijk zal maken of niet, en de scène eindigt ofwel met vuurwapengeweld ofwel met het hoffelijk omdoen van de handboeien. Soms is er sprake van een persoonsverwisseling, maar meestal weet de verdachte precies waarom hij wordt aangehouden. Het lijkt wel alsof hij al verwachtte dat het zou gebeuren. De spanning heeft zijn leven beheerst, en nu is er ten slotte een einde gekomen aan het wachten. De indruk wordt soms gewekt dat het voor degene om wie het gaat eigenlijk een opluchting betekent, maar dat heb ik nooit geloofd. Het zal af en toe heus niet meevallen, maar door de bank genomen kun je toch beter in de onderduik zitten dan in de gevangenis. Als je aan ziet komen dat er gekozen zal moeten worden wie onder moet liggen in het stapelbed, is er veel voor te zeggen om het jezelf maar moeilijk te maken, daar zal iedereen het denk ik wel over eens zijn.

De kloep op de deur kwam in mijn geval tijdens een aardrijks-

kundeles. De vrouw kwam het lokaal van de vijfde klas waarin ik zat binnen en knikte naar de onderwijzeres, die met een ernstig gezicht voor een kaart van Europa stond. Wat me naderhand nog het meeste dwarszat, was dat het allemaal van tevoren bekookstofd was. Mijn aanhouding was gepland op een donderdag om halfdrie precies. De dienstdoende rechercheur zou gekleed zijn in een mestkleurige blazer met daaronder een rode wollen coltrui, en ze droeg schoenen met lage hakken, wat met het oog op mogelijke ontsnappingspogingen van de verdachte wel zo slim was.

‘David,’ zei de onderwijzeres, ‘dit is Miss Samson, en zij verzoekt je nu met haar mee te gaan.’

Er waren geen andere namen genoemd, dus waarom alleen ik? Snel ging ik voor mezelf na wat ik onlangs had misdaan om te bepalen of ik me terecht schuldig zou moeten voelen. In brand steken van een zogenaamd onbrandbaar halloweenpak, diefstal van een setje barbecuevorken uit een onbewaakte tuin, toevoeging van een letter aan het woord ‘hit’ op een lijstje met gedragsregels aan de deur van het gymnastieklokaal – geen ogenblik kwam het bij me op dat ik nergens schuldig aan zou kunnen zijn.

‘Misschien moet je je boeken maar meenemen,’ zei de onderwijzeres. ‘En je jas ook. Je zult wel niet terug zijn voordat de bel gaat.’

Hoewel ze af en toe een ouwelijke indruk maakte, was de rechercheur waarschijnlijk net klaar met haar opleiding. Terwijl ze naast me voortstapte, stelde ze me een op het eerste gezicht vrijblijvende en volkomen onschuldige vraag. ‘En vertel eens, wie vind jij beter, State of Carolina?’

Ze doelde op de sportieve rivaliteit tussen de twee grootste universiteiten in Raleigh en omgeving. Enthousiastelingen gaven vaak blijk van hun supporterschap door het dragen van *Tar Heel*-blauw of *Wolf Pack*-rood, twee kleuren die niemand goed

stonden. De vraag welke van de twee teams je voorkeur had was heel gewoon in ons deel van North Carolina, en je antwoord werd verondersteld boekdelen te spreken over het soort mens dat je was of hoopte te worden. Ik had geen belangstelling voor voetbal of basketbal, maar had geleerd dat je maar het beste kon doen alsof het tegendeel het geval was. Als je als jongen niet van gebraden kip of van chips hield, accepteerden de mensen dat als een kwestie van persoonlijke voorkeur en zeiden ze: 'Ach, nou ja, smaken verschillen.' Je kon je neus ophalen voor de president, voor Coca Cola of zelfs voor God, maar als je als jongen niet van sport hield, kreeg je meteen een bepaald stempel opgedrukt. Als het onderwerp ter sprake kwam, vond ik het altijd maar het beste te informeren welk team de voorkeur had van de vragensteller. En dan zei ik: 'Echt waar? Ik ook!'

Toen mijn onderzoeker vroeg van welk team ik supporter was, zei ik, afgaande op de rode coltrui die ze aanhad, dat ik voor State was. 'Ja, echt voor State. State is het helemaal!'

Het was een antwoord dat ik jarenlang zou betreuren.

'State, zei je?' vroeg de onderzoeker.

'Ja, State. State is topklasse.'

'Juist, ja.' Ze ging me voor door een deur zonder opschrift in de buurt van de kamer van het schoolhoofd en we betraden een kleine ruimte zonder ramen, gemeubileerd met twee tegenover elkaar opgestelde bureaus. Het was typisch zo'n kamertje waar je iemand aan een kruisverhoor onderwierp totdat hij brak, een kamertje dat vaak overgeschilderd wordt om de bloedsporen te verbergen. Ze gebaarde naar een stoel die mijn vaste zitplaats zou worden en zette haar ondervraging voort.

'Wat zijn dat eigenlijk, State en Carolina?'

'Colleges? Universiteiten?'

Ze sloeg een op haar bureau liggend dossier open en zei: 'Ja, je hebt gelijk. Wat je zegt is goed, maar je spreekt de woorden verkeerd uit. Je zegt *collegeth* en univ*er*thiteiten. Je laat steeds een

th-klank horen in plaats van een mooie, heldere *s*. Hoor je het verschil tussen die twee klanken?’

Ik knikte.

‘Wil je me antwoord geven?’

‘Ja.’

‘En een beetje fatsoenlijk, graag.’

‘Ja, Miss Samson,’ zei ik. ‘Ik hoor het.’

‘Wat hoor je? Het verschil? Het contrast?’

‘Ja, dat.’

Het was de eerste slag in mijn strijd tegen de letter *s*, en ik had me vast voorgenomen me te zullen ingraven voordat de zon onderging. Volgens rechner Samson, een ‘van staatswege gecertificeerde logopediste’, was mijn *s* een sibilant, wat betekende dat ik sliste. Maar dat was voor mij geen nieuws.

‘We gaan ons als doel stellen eraan te werken dat jij na verloop van tijd goed kan spreken,’ zei rechner Samson. Met veel omhaal legde ze steeds de nadruk op haar eigen sprankelende *s*’en, wat uiterst irritant was. ‘Ik probeer je te helpen, maar hoe langer jij dit soort spelletjes *speelt*, des te langer gaat het duren.’

De vrouw sprak met het zware accent van westelijk North Carolina, wat haar geloofwaardigheid voor mij niet groter maakte. Voor haar bestond het woord ‘pen’ uit twee lettergrepen. Haar familieleden zouden ongetwijfeld uit aardewerken mokken drinken en ‘pah’ erbij roepen als de illegaal gestookte whisky op tafel komt – dus wie was zij om mij iets te willen leren? In de loop van de komende jaren zou ik bij alle logopedisten die eropuit waren om mijn luie tong, zoals Miss Samson het noemde, aan te pakken, een foutje ontdekken. ‘Dat is het probleem,’ zei ze. ‘Je hebt gewoon een luie tong.’

Mijn zussen Amy en Gretchen ondergingen in die tijd therapieën voor hun luie ogen, terwijl mijn oudste zus Lisa was geboren met één lui been, dat niet met dezelfde snelheid wilde groeien als het andere. De eerste twee jaren van haar leven had

ze een beugel gedragen, zodat ze overal een spoor van putjes in het zachte vurenhout van de vloer achterliet. Ik vond het wel een leuk idee een lichaamsdeel als lui te betitelen – niet gedachteloos of vijandig, maar gewoon niet bereid zich in te zetten om het geheel vooruit te helpen. Mijn vader verweet mijn moeder vaak dat ze lui van geest was, terwijl zij op haar beurt hem ervan beschuldigde dat hij een luie wijsvinger had en niet opbelde als hij verdomd goed wist dat hij later thuis zou komen.

Mijn spraaktherapie vond iedere donderdag om halfdrie plaats, maar behalve met mijn moeder sprak ik er met niemand over. Het woord ‘therapie’ veronderstelde een ernstig tekortschieten van mijn kant. Therapie was iets voor psychisch gestoorden, niet voor gewone mensen. Ik wilde het niet aan de grote klok hangen, maar, zoals mijn onderwijzeres altijd zei: ‘Niet alle mensen zijn gelijk.’ Terwijl het mijn bedoeling was het geheim te houden, was zij eropuit de hele klas ervan op de hoogte te brengen. Als ik om vijf voor halfdrie opstond van mijn plaats, zei ze: ‘Ga maar weer zitten, David. Je hebt nog vijf minuten voordat je spraaktherapie begint.’ Als ik bleef zitten tot drie minuten voor halfdrie, zei ze: ‘David, vergeet je niet dat je om halfdrie spraaktherapie hebt?’ Ik stelde me voor dat ze zich op dagen dat ik absent was tot de klas zou richten met de woorden: ‘David is er vandaag niet, maar als hij er wel was, zou hij om halfdrie naar spraaktherapie moeten.’

De zittingen varieerden van week tot week. Soms was ik de volle dertig minuten bezig na te apen wat onderzoeker Samson te zeggen had. Af en toe brachten we de tijd door met het bekijken van schema’s van de positie van de tong of het oplezen van kinderachtige teksten vol s-klanken waarin verslag werd gedaan van de belevenissen van spaniëls die Spangle of slagers die Samuel heetten. Het ergste was als ze een bandrecorder voor de dag haalde en me liet horen hoe weinig vooruitgang ik boekte.

‘Mijn logopediste heet Miss Chrissy Samson.’ Dan reikte ze mij

de microfoon aan en leunde ze met de armen over elkaar achterover. 'Ga je gang, zeg het maar. Ik wil dat je hoort hoe je zelf klinkt.'

Ze was dol op de klank van haar eigen naam en scheen mijn spraakstoornis als een persoonlijk affront op te vatten. Als ik de rest van mijn leven David Thedarith wilde heten, dan moest ik dat zelf weten. Zij stond er echter op Miss Chrissy Samson genoemd te worden. Als haar naam geen s'en had bevat, zou ze waarschijnlijk nooit logopediste zijn geworden, maar zich hebben gewijd aan het trekken van gezonde kiezen of het uitvoeren van besnijdenissen bij heftig tegenspartelende schoolmeisjes in Afrika. Zo'n type was het.

'Ach, kom op,' zei mijn moeder. 'Zó slecht kan ze niet zijn. Je moet niet zo hard oordelen. Dat meisje probeert gewoon haar werk te doen.'

Toen ik een keer een paar minuten te vroeg was, trof ik bij het betreden van het kamertje rechercheur Samson aan met Garth Barclay, een tenger, speels jongetje dat ik nog uit de vierde klas kende. 'Je mag buiten in de gang wachten tot jij aan de beurt bent,' zei ze tegen me. Een week of twee daarna werd mijn therapieessie onderbroken door de geaffecteerd pratende Steve Bixler, die zijn hoofd om de hoek van de deur stak om aan te kondigen dat hij met zijn ouders voor een lang weekend de stad uit ging, wat betekende dat hij zijn vaste afspraak op vrijdag niet kon nakomen. 'Het thpijt me,' zei hij.

Ik begon de deur naar het kamertje van de spraaktherapie in de gaten te houden omdat ik wilde weten wie er allemaal in- en uitliepen. Als ik maar één populaire leerling het kamertje uit had zien komen, zou ik mijn moeder hebben geloofd en mijn geslis hebben beschouwd als iets wat iedereen kan overkomen. Maar helaas, populaire leerlingen zag ik niet. Wie ik wel zag, waren Chuck Coggins, Sam Shelton en Louis Delucca. Blijkbaar bestond er een verband tussen slissen en een volslagen gebrek

aan belangstelling voor de kwestie State of Carolina.

Onder de leerlingen in therapie bevonden zich geen meisjes. Het waren allemaal jongens als ik, die plakboeken van filmsterren bijhielden en zelf hun gordijnen maakten. ‘Dat moet je niet doen, joh,’ zeiden de mannen in onze families. ‘Dat is iets voor meisjes.’ Taarten en cake bakken voor de conciërges op school, met onze moeders naar *The bold and the beautiful* kijken, rozenbottels plukken om er een geurig mengsel van te maken, alle activiteiten die de moeite waard waren bleken typisch meisjesachtig te zijn. Om ons toch te kunnen amuseren, leerden we dubbelhartig te zijn. Boven op onze stapels *Cosmopolitans* kwamen ongelezen exemplaren van *Boy’s Life of Sports Illustrated* te liggen, en onze decoupageprojecten werden verborgen onder de sportspullen die we altijd ongevroegd cadeau kregen. Als iemand ons vroeg wat we wilden worden als we groot waren, zeiden we niet de waarheid maar noemden we de beroepen van mannen met wie we naar bed wilden als we groot zouden zijn. ‘Politie van of brandweerman of zo’n man die met hoogspanningskabels werkt.’ Op dagen dat er softbalwedstrijden werden gehouden waren we schoolziek en schreven onze moeders briefjes om onze afwezigheid te excuseren. Brian had het aan zijn darmen en Ted leed aan dat griepvirus dat de laatste tijd zo heerste.

‘Ik moet maar eens een bordje op de deur maken,’ zei onderzoeker Samson weleens. Ze dacht waarschijnlijk aan iets als LOGOPEDIEPRAKTIJK of zo, maar passender zou TOEKOMSTIGE HOMOSEKSUELEN zijn geweest. We kastijdden onszelf om maar zo aangepast mogelijk te doen, maar uiteindelijk werden we verdraden door onze tong. Aan het begin van het schooljaar, toen we nog blij waren dat we voor normaal konden doorgaan, was onderzoeker Samson al bezig geweest onze namen te noteren. Die namen werden aan haar doorgegeven door de verzamelde leerkrachten, die een voor een hun vinger opstaken en zeiden: ‘Ik

heb er een in de klas waar ik mentor van ben,' en 'Er zitten er twee in mijn tekenklas.' Konden ze ook zien wie er later aan de drank zou raken of depressief zou worden? Hoopten ze ons door ons geslis uit te bannen een andere weg te laten inslaan, of probeerden ze ons voor te bereiden op een toekomstige carrière op het toneel of in een koor?

Miss Samson vertelde me dat ik, bij het vormen van een s-klank, het puntje van mijn tong tegen de achterkant van mijn boventanden moest houden, helemaal bovenaan, tegen het tandvlees aan. Het effect was een geluid dat wel iets weg had van het leeglopen van een luchtband. Het maakte een onhandige en vreemde indruk en klonk veel opvallender dan het oorspronkelijke geslis. Ik vond niet dat die sissende s een oplossing van het probleem was en bleef gewoon praten zoals ik al deed, in elk geval thuis, waar het resultaat van mijn luie tong slechts werd opgevangen door minstens zo luie oren. Op school, waar iedere leerkracht een potentiële spion was, probeerde ik waar mogelijk het gebruik van de s-klank te vermijden. In plaats van 'dus' zei ik 'dientengevolge', 'alstublieft' werd 'met uw welnemen', en vragen werden niet zozeer 'gesteld' als wel 'opgeworpen'. Na een paar weken van volgens haar 'eindeloos gesar', terwijl ik liever sprak van 'veel geplaag', kocht mijn moeder een synoniemenwoordenboek voor me, waar ik voor praktisch alle situaties s-vrije woorden uit kon halen. Ik raadpleegde het boek zowel thuis op mijn kamer als op de leerfabriek, zoals anderen onze school betitelden. Rechercheur Samson vond het niet grappig dat ik haar mijn 'articulatietrainer' ging noemen, maar het merendeel van de leerkrachten was opgetogen. 'Wat een woordenschat,' zeiden ze. 'Sjonge, wat een deftige woorden!'

De meervouden vormden een groot probleem, maar ik probeerde me daar zo goed en zo kwaad als het ging uit te redden. 'Etuis' werd bijvoorbeeld 'een etui of twee' of 'meer dan één etui'. Bezittelijke uitgangen waren ook lastig, en het was vaak mak-

kelijker om maar niets te zeggen dan te melden dat ‘een blauwe en een rode ballpoint van Janet’ op de grond waren gevallen. Ondanks alle complimenten die ik had gekregen voor mijn omvangrijkere woordenschat, leek het me verstandig me koest te houden en niets te zeggen. Ik wilde niet dat iemand zou denken dat ik een wit voetje probeerde te halen bij de onderwijzers.

Toen ik pas begonnen was met mijn spraakoefeningen, was ik bang dat de aanpak van rechercheur Samson bij iedereen succes zou hebben behalve bij mij, dat de andere jongens hun luie tongen krachtiger zouden weten te maken en hun leven een andere wending geven, terwijl ik niet verder zou komen. Gelukkig werden mijn angsten nooit bewaarheid. Ondanks haar grote inspanningen leek niemand merkbare vooruitgang te boeken. Het enige verschil was dat we allemaal wat stiller waren geworden. Dankzij de bandrecorder van rechercheur Samson had ik nu, net als de anderen, een duidelijk idee van de klank van mijn stem. Ik sliste, dat was onmiskenbaar, maar ik maakte me meer zorgen over het karakter van mijn stem, over het opgewonden toontje en de hoge, meisjesachtige klank. Als ik mezelf iets hoorde bestellen in de kantine, draaide mijn maag zich om van het geluid. Hoe kon iemand naar mij luisteren? Mijn medeleerlingen zouden later advocaat of filmster worden, maar mij restte niets anders dan de gelofte van stilzwijgen af te leggen en monnik te worden. Als mijn vroegere klasgenoten dan naar het klooster belden, zou de priester die de telefoon opnam zeggen: ‘U wilt hém spreken? Maar broer David heeft al vijfendertig jaar lang geen woord gesproken!’

‘Ach, maak je niet zo druk,’ zei mijn moeder. ‘Je stem verandert op den duur wel.’

‘En als dat niet gebeurt?’

Ze huiverde. ‘Wees nou niet zo zwartgallig.’

Rechercheur Samson bleek een logopediste te zijn die als een soort rondreizende rechtbank een tijdje ergens zitting hield en

dan weer verder trok. Nadat ze vier maanden aan onze school verbonden was geweest, ging ze ergens anders naartoe. Onze laatste ontmoeting vond plaats op de dag voordat de kerstvakantie begon. Er hingen versieringen in de klaslokalen, in de gangen, overal, behalve in haar kamertje, dat er kaal uitzag als altijd. Ik had me voorbereid op een laatste halfuur met Spangle de spaniël, maar was blij te zien dat ze haar bandrecorder al aan het inpakken was.

‘Ik dacht dat we het vanmiddag maar kalm aan moesten doen en het een beetje gezellig maken, jij en ik. Wat vind je daarvan?’ Ze stak haar hand in haar bureaula en haalde er een feestelijk uitzierend blik koekjes uit. ‘Hier, neem er een. Ik heb ze zelf gemaakt. Ook het deeg, trouwens. Jongens, wat een rommel was dat! Maak jij weleens koekjes?’

Ik loog en zei dat ik dat nooit had gedaan, nee.

‘Nou, dat is hard werken,’ zei ze. ‘Speciaal als je geen mixer hebt.’

Het was ongewoon voor rechercheur Samson om zo nonchalant te praten, en het viel niet mee om in dat warme kamertje te doen alsof ik een normaal gesprek voerde.

‘En vertel eens, wat heb jij voor plannen voor de feestdagen?’ zei ze.

‘Nou, over het algemeen blijf ik hier, bij mijn familie, en pak ik een cadeautje uit.’

‘Eentje maar?’ vroeg ze.

‘Ook wel vijf of zeven.’

‘Nooit zes?’

‘Nee,’ zei ik.

‘En wat doe je op de eenendertigste, op oudejaarsavond?’

‘Op de ultieme dag van het jaar wordt de dennenboom in onze woonkamer afgetuigd en eten we zeebanket.’

‘Je slaagt er aardig in die s'en te mijden,’ zei ze. ‘Ik moet je zeggen dat je dat beter doet dan de meesten.’

Ik dacht dat ze door zou gaan met proberen me erin te laten lopen, maar dat deed ze niet. Ze begon over haar eigen vakantieplannen. ‘Het valt niet mee, nu mijn vriend in Vietnam zit,’ zei ze. ‘Vorig jaar zijn we bij zijn ouders in Roanoke geweest, maar dit jaar breng ik de kerstdagen door bij mijn grootmoeder in de buurt van Asheville. Mijn ouders komen ook, en met elkaar zullen we ons best doen er wat van te maken. Ik ga kalkoen eten en naar de kerk, en op Eerste Kerstdag rijd ik met een vriendin naar Jacksonville om te kijken naar de wedstrijd tussen Florida en Tennessee in de Gator Bowl.’

Ik kon me niets ergers voorstellen dan naar Florida rijden om daar naar een voetbalwedstrijd te gaan kijken, maar ik deed alsof ik onder de indruk was. ‘Wauw, adembenemend.’

‘Vorig jaar was ik in Memphis, waar NC State in de Liberty Bowl Georgia met veertien-zes in de pan hakte,’ zei ze. ‘En volgend jaar wil ik in de Tangerine Bowl op de eerste rij zitten, en dan maakt het me niet uit wie er speelt. Ben jij weleens in Orlando geweest? Het is daar echt hartstikke leuk. Als mijn aanstaande man er een baan kan krijgen in zijn vak, gaan we daar hopelijk over een jaar of twee wonen. Zie je me al zitten in Florida? Ik denk dat jij dat ook wel graag zou willen, is het niet?’

Ik wist niet goed wat ik daarop moest zeggen. Wat was dit voor een mens, deze voetbalfan zonder mixer en met een verloofde in Vietnam, en waarom had het zo lang geduurd voordat ze iets over zichzelf zei? Nou had ik steeds maar gedacht dat ze een kille rechercheur was, en bleek ze niets anders te zijn dan een wat wereldvreemde, onervaren logopediste. Ze was geen slecht mens, deze Miss Samson, maar haar timing deugde niet. Ze had aan het begin van het schooljaar aardig moeten zijn en daarmee niet moeten wachten tot dit moment, nu ik alleen maar medelijden met haar kon hebben.

‘Ik heb mijn best gedaan om met jou en de anderen iets te bereiken, maar soms is je best doen gewoon niet voldoende.’ Ze

nam nog een koekje en draaide dat om en om tussen haar vingers. ‘Ik wilde mezelf echt bewijzen en het leven van mensen veraangename, maar het is lastig werken als je zo’n tegenstand ontmoet. De leerlingen die ik krijg mogen me gewoon niet, en daar heb ik me bij neer te leggen. Wat kan ik eraan doen? Als logopediste ben ik een grote mislukking.’

Ze bracht haar handen naar haar gezicht, en even was ik bang dat ze zou gaan huilen. ‘Moet u luithteren,’ zei ik. ‘Het thpijt me.’

‘Haha!’ zei ze. ‘Je bent erin gelopen!’ Ze lachte veel langer dan nodig was en was nog niet uitgelachen toen ze het formulier ondertekende waarin werd aanbevolen me ook in het nieuwe jaar spraaklessen te laten volgen. ‘Thorry, dat kun je wel zeggen, ja. Er is voor jou nog heel wat te doen, jongeman.’

Toen ik het verhaal aan mijn moeder vertelde, vond ze het heel komisch. ‘Je zult moeten toegeven dat je echt een sukkel bent,’ zei ze.

Ik was het met haar eens, maar omdat geen enkele logopediste ooit iets aan mijn manier van spreken heeft kunnen veranderen, gebruik ik zelf liever het woord *oen*.